

המתקת הדין

בס"ד גליון כו' פרשת שמיני – פרה תשע"ט

גליון שבועי להניחי הישיבות בני התורה המקורבים לאורו של רבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב זיע"א

מאמר בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

הדשתי קרבנות

המתקת הדין

מפורש בפסוק שהפגם היה מה שהקריבו 'אש זרה'. ובכל אופן יש להבין סמיכות הציווי של שתויי יין לפרשה זו.

ה. פרשת כשרות המאכלים – צריך להבין מה עניינה לפרשה זו, שעוסקת בהקמת המשכן. ובכלל לחומש ויקרא שנקרא 'תורת כהנים', ועוסק בעבודות המשכן והקרבנות.

ביאור הפשט

א. מיתת נדב ואביהו: לדברי רש"י, לכתחילה אמר הקב"ה למשה שכך יהיה ביום הקמת המשכן, כדי ש'בקרובי אקדש', כי כשהקב"ה נפרע מן הצדיקים, הוא מתקדש ומתכבד על האחרים. נמצא, שהיה כאן עניין מכוון בדווקא בכך שהיה ביום זה, כדי להטיל מורא המשכן, [והרמב"ן מבאר באופנים אחרים 'מתי' נאמר הדבר למושה].

ב. יום השמיני: בדברי הרמב"ן מבואר שהקרבנות האלו הם קרבנות 'חינוך הכהנים', כמו מנחת הביתין. אמנם הביא מדברי חז"ל שהקרבנות האלו באו לכפר על עוון העגל. וגם מיתת נדב ואביהו שייך לזה כמבואר בדברי רש"י על הפסוק 'הנותרים'. ובזה מתבאר מדוע חשש אהרן והתבייש כל כך, כי מכיון שהיה צריך לכפרה, חשש מי יודע אם יתכפר לו. [ובדברי האור החיים מתבאר באריכות מתי הכלל של 'אין קטגור נעשה סגור'].

ג. שתויי יין: בדברי המפרשים מבואר שמחמת שנכנסו שתויי יין, לא היה להם שיקול הדעת כראוי, ולכן טעו והקריבו אש זרה. ולכן נצטוו מיד לאחר מכן שלא להיכנס שתויי יין, כדי שלא לבוא לכלל מעות.

ה. כשרות המאכלים: בדברי רש"י (תחילת פרשת תזריע) מובא 'כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה היה ועוף, כך תורתו נתפרשה אחר תורת בהמה היה ועוף'. ומתוך כך ניתן להבין, שאכן אחר שסיים בפרשיות הקרבנות, עבר לדבר בתורתו של 'האדם'. אמנם בדברי הרמב"ן מבואר שהוא נוגע בעיקר לכהנים, שצריכים להיזהר שלא להיטמא לבהמות שמטמאים בנבלתם, ולכן נכתב בחומש זו ובסמוך לפרשת הקרבנות.

ביאור הפנימיות

בוהר הקדוש מבואר, שהפגם של נדב ואביהו היה שלא נשאו נשים. ולכאורה גם זה תמוה: א. מפני מה חמור הדבר כל כך. ב. מה

פרשת שמיני היא הפרשה השלישית בסדר ויקרא. והנה, מצד אחד יש בה המשך פרשת הקרבנות, כהמשך לפרשת ויקרא ופרשת צו, ומצד שני מתחילה לדבר בעניינו של כל אדם, דהיינו כשרות המאכלים, והנושא הזה ממשיך בפרשיות הבאות שעוסקים בהם בעניין לשון הרע וצרעת, שכל זה נוגע לכל אדם ולא רק לכהנים ולבית המקדש.

ובאמצע – בין נושא הקרבנות לנושא האכילה, נכנס המעשה של נדב ואביהו שהיו צדיקים גדולים ומתו ביום הקמת המשכן, ומיד לאחר מכן נאמר פרשת שתויי יין. ויש להבין עניין המעשה הזה מצד עצמו, והקשר בינו לבין מה שנתבאר לפניו ולאחריו. ומה הלימוד שיש מפרשה זו אלינו.

וכפי שיתבאר בעז"ה, יש כאן יסודות נפלאים בכל מהותו של האדם בעולם, והשיקול הנכון בין מה שצריך להרים עצמו למעלה אל השמים, לבין מה שצריך כביכול להוריד עצמו ולהיות חלק מהארץ, ורק על ידי שניהם מגיע אל המכוון.

התמיהות בפרשה

א. 'זיהי ביום השמיני' – מפני מה נכתב בלשון 'זיהי' שהוא לשון צער, הרי לא היה שמחה בעולם כמו אותו היום, שבו הוקם המשכן ונטל עשר עמרות. והתירוץ הוא פשוט כמבואר בגמרא, שבאותו היום מתו נדב ואביהו. וזה בעצמו הפלא, מפני מה פרע מהם הקב"ה באותו יום ובאותו מעמד, וערכב בזה השמחה. [ובפרט לפי המבואר בדברי רש"י בפרשת משפטים, שכבר נגזר עליהם העונש בקבלת התורה, בפסוק 'זיהו את האלוקים ויאכלו וישתו', אלא שלא רצה לערכב השמחה של קבלת התורה, והמתין להם. אם כן מפני מה ערכב שמחת הקמת המשכן ולא המתין עוד].

ב. מה עניין הקרבנות של יום השמיני. כלומר, הקרבנות של שבעת ימי המילואים היו כדי לחנוך את המשכן והמזבח, אבל מה עניינו של יום השמיני וקרבנותיו.

ג. בכל הפרשה נראה שאהרן התבייש להתקרב לעבודת המשכן, עד שהוצרך משה לומר לו 'קרב אל המזבח', וכן התבייש מכך שלא ירדה שכניה, עד שנכנסו והתפללו על זה. וצריך להבין מדוע היה גדול חששו וריחוקו של אהרן.

ד. בדברי רש"י מבואר בשם חז"ל שהפגם של נדב ואביהו היה שנכנסו שתויי יין למקדש. והוא פלא: א. שעדיין לא נצטוו על זה. ב.

השייכות בין זה למה שמבואר שהקריבו אש זרה. ובדברי הרמב"ן מבואר על דרך האמת, שבהקשרתם 'אש זרה' הפרידו את המלכות משם הוי"ה, ובכך עשו אותה כביכול 'זרה'. ובוזה מתבאר קצת שייכות בין הדברים, אמנם עדיין צריך ביאור מהות הדברים.

ועניין זה מתבאר בספר ליקוטי מוהר"ן (ח"ב סימן כג), ובספר ליקוטי הלכות (פריה ורביה הלכה ג), וכדלהלן.

נסו יגון ואנחה

נאמר בפסוק 'ששון ושמחה ישיגו, ונסו יגון ואנחה'. והכוונה היא בפשטות שכשזוכים להשיג ששון ושמחה, אזי מגרשים ומכריחים את היגון ואנחה. אמנם בפנימיות העניין יש כאן עבודה. והיינו שכאשר אדם זוכה לשמחה, אזי היגון ואנחה בורחים לצד, וממתינים עד שייגמר השמחה ויחזרו למקומם.

וכמו בני אדם שרוקדים בשמחה, אזי הדרך הוא שבני אדם אחרים שאינם רוצים לשמוח – זזים אל הצד, וממתינים שייגמר הריקוד, ואז יחזרו למקומם יחד עם העצבות שלהם. כך יש לכל אחד חלקים בנפש, שהם אוהבים את היגון ואנחה ואינם רוצים לשמוח, ובדרך כלל הם אלו שנמצאים 'במרכז' ומונעים לגמרי את השמחה, אך כשמגיע שמחה גדולה ואינם מצליחים למנוע אותה – הם נזהרים שלא להפוך להיות 'חלק' ממנה אלא בורחים אל הצד, וממתינים לשעת כושר לחזור אל המרכז.

ומה שצריך לעשות – הוא למנוע מהם לברוח ולהכניס אותם פנימה. כמו במשל של הריקוד, שאם יתפסו את אותם האנשים ויכניסו אותם בכח אל הריקוד – יתבטל מהם בהכרח היגון ואנחה, והם יתפכו להיות בעצמם שמחים. וכך, כלפי האדם עצמו, הוא צריך לקחת את אותם החלקים בנפש שהם 'יגון ואנחה', ולהכניסם בכח לתוך השמחה, ובכך הם יתבטלו. וזה פירוש הפסוק 'ששון ושמחה ישיגו, ונסו יגון ואנחה', היינו שכאשר היגון ואנחה רוצים לנוס ולברוח, צריך שהששון והשמחה 'ישיגו' אותם ויכניסו אותם בעל כרחם לתוך השמחה.

שמחה ועצבות – חיים ומוות

וביאור העניין: מקור השמחה הוא אצל השם יתברך, כמו שכתוב 'עוז והדר לפניו', כי הוא מקור החיים. וכל חלק שמחובר אל מקור החיים, שורה בו שמחה. ולכן בכל פעם שנולד ילד, או ביום הולדתו, או בנישואין וכדומה, שכל אלו הם מצבים בהם מתגלה ומתחדש מצב של 'חיים' – מתעורר שמחה.

העולם הזה, מחמת שהוא מנותק לכאורה ממקור החיים – הוא מקום של 'יגון ואנחה'. ולכן, כל בני העולם שנמצאים בו, גם אם יהיה להם כל טוב שבעולם, עדיין חיהם הם גוש של 'יגון ואנחה', משום שאינו מחובר למקור החיים. ורק כאשר זוכים לחיות באמונה, ולחבר את העולם ואת החיים אל השם יתברך שהוא מקור החיים – זוכים לגלות את השמחה.

ובזה תלוי עיקר החילוק בין גלות לגאולה. בית המקדש היה נקרא 'משוש כל הארץ', כי הוא זה שגילה את מקור החיים בעולם, ולכן ממנו נמשך שמחה לכל העולם. וכן יהיה לעתיד, כשיתגלה השם יתברך בעולם – יהיה שמחה גדולה בעולם, וכפי המתואר בכל הפסוקים על

הגאולה שכולם עוסקים בלשונות של שמחה מופלגת. לעומת זאת, כהיום שאנו בגלות ואין לנו בית המקדש – השמחה נעלמת ונסתרת, והעצבות שולטת. וזהו גלות השכינה, שנפרדת ממקור חיותה – רחוקה שחורה וקודרת.

כתוצאה מהעצבות, שהוא ניתוק ממקור החיים – נשלט האדם בידי הקליפות וההסתרה, ונופל לחטאים ועוונות, ונכנס לשליטת הדינים, הנסיונות והצרות, שהם כולם 'סטרא דמותא' רחמנא ליצלן.

להפוך היגון ואנחה – לשמחה

עיקר תפקידנו הוא לצאת מעצבות – שהיא גלות ומוות, לשמחה – שהיא גאולה וחיים. ולשם כך, אנו עוסקים בתורת השם ומצוותיו, כדי לגלות את מקור החיים ובכך לעורר את השמחה. ובזמנים מיוחדים כמו שבתות וימים טובים, שבהם מתגלה יותר האמונה, או בזמנים של נסים וישועות או התגלות של 'חיים' – מתגלה שמחה גדולה.

אמנם בכך לא די, ואין זו שמחה שלמה – כי באותו זמן של השמחה, יש הרבה חלקים באדם, שמנותקים ממנה ועדיין 'מתים'. ובאותם חלקים שולט עדיין הגלות, וכל עוד הם קיימים – עדיין יש באדם שליטת הקליפות וההסתרה. ולכן, צריך להכניס את אותם החלקים לתוך השמחה, ולהחיות אותם, ובוזה מתבטלים לגמרי הקליפות וההסתרה.

ולכן, הקדושה אינה יכולה להיות על ידי 'פרישות', אלא דווקא על ידי 'יחוד'. כלומר, אם האדם רוצה להתקדש, ולשם כך הוא רוצה לפרוש לגמרי מהעולם – הוא לא יצליח בכך. כי בכך הוא אמנם מתחבר יותר למקור החיים, אבל משאיר את כל העולם מנותק, ולכן, הוא אמנם שמה – אבל משאיר קיים את כל היגון ואנחה. וכשהם קיימים – הם שולטים.

ולכן, התכלית של המשכן ובית המקדש, הוא לגלות שכינתו יתברך דווקא בתוך העולם הזה, וכל עבודת בית המקדש הוא בדברים של העולם הזה – בהמות וסולת ונסכים, שמחברים אותם אל מקור החיים, והופכים אותם להיות חלק מהשמחה, ובוזה מתייחדת השכינה במקורה, ונעשה שמחה שלמה בעולם.

קטורת ישמח לב

ועיקר עבודה זו נעשתה על ידי הקטורת, שעליה נאמר בזהר הקדוש שהיא שוברת את כל הקליפות ומבטלת את כל הדינים, ואין עבודה למעלה ממנה. ואם היו בני אדם יודעים מעלת הקטורת היו מנשקים כל תיבה ממנה. 'הקטורת' הוא מלשון קשר, והוא הכח שמקשר אפילו את מעט החיות שנמצא 'בתוך' הקליפות – אל הקדושה.

וביאור העניין בקצרה: לכאורה כל ההגדרה הזאת, שהעולם הזה הוא 'יגון ואנחה' – הוא ההיפך מהמציאות, כי אדרבה, העולם הוא מקום צבעוני, מלא טעם מראה וריח, ומלא הנאות וחוויות. אך הביאור הוא, שהקליפות והיצר הרע אין להם כח משלהם, ואינם יכולים 'לברוא' או 'לתת' משהו – אלא רק יש בהם 'כח המדמה', דהיינו, לקחת את מה שכבר קיים בעולם, ולדמות כאילו הוא משלהם.

המשך בעמוד אחרון.

התורה הנלמדת: ליקומי מוהר"ן, חלק א' תורה ג'.

על הפרשה || פנינים על פרשת השבוע

וירא כל העם וירונו

ביום השמיני אחר כל הקרבנות והעבודות, כששרתה השכינה כתוב "וירא כל העם וירונו", והעניין מתבאר היטב עפ"י המבואר כאן בדברי רבינו"ל שעיקר החיבור וההתקרבות להשי"ת הוא ע"י הניגון דקדושה, וזה עיקר השראת השכינה, וכלשון רבינו"ל: 'על ידי קנה, שהקול יוצא ממונו. שמחבר השני פרובים להיות פנים בפנים "במעור איש ולויות", 'בזמן שישראל עושין רצונו של מקום', על כן דייקא בזמן השראת השכינה כתיב "וירונו" כי עיקר השראת השכינה הוא ע"י בחינת הניגון והשיר והשבח ווע"כ נצרך כל סדר הקרבנות של יום השמיני, כי כל בחינת הקרבנות הוא בחינת ברור הניגון וכפי שנתבאר לעיל בפרשת ויקרא].

מיתת נדב ואביהוא מחמת שלא נשאו אשה שע"ז הוא שלימות הניגון

ועל פי זה יתבאר עניין בני אהרן שמבואר בזה"ק שעיקר הפגם שלהם היה מה שלא היו נשואים ואעפ"כ הקריבו קטורת, כי הם לא רצו לירד לגשמיות העולם הזה ורצו רק לעלות ולעלות בלי שום בחינת ירידה לעולם הזה, אבל באמת עיקר רצון השי"ת הוא דייקא שנרד לתוך העולם הזה ושם נגלה מלכותו יתברך, באופן שנחבר את כל העולם הזה להשי"ת, שזהו שלימות בחינת ניגון שהוא דייקא ע"י הירידה, וזה ג"כ בחינת תורה שבעל פה כלילה שמגלה את הניגון דייקא מתוך העולם הזה שהוא בחי' לילה, ומגלה איך אפשר לגלות מלכותו יתברך דייקא בזה העולם ודייקא מכאן להתחבר להשי"ת בבחי' כרובים ממש פנים בפנים,

ובפרט הקטורת שזה כל עניינו להעלות את המקומות הנמוכים להשי"ת וע"כ הוא בחי' שמחה, כמוש"כ 'שמן וקטורת ישמח לב', כי הוא שלימות בחי' הניגון דקדושה ע"י שמעלה הניצוצות מעומק הקליפות כמובא,

וע"כ הכרובים מרמזים על בחי' איש ואשה כמובא, כי עיקר החיבור להשי"ת הוא דייקא ע"י בחינת נישואין שהוא בחי' גילוי המלכות בזה העולם דייקא, וע"כ היה בזה פגם גדול במה שרצו להקריב קטורת בלי שנשאו אשה, כי ע"ז א"א לגלות מלכותו יתברך ולבוא לשלימות הניגון דקדושה.

ויש להוסיף עוד דעיקר שלימות הניגון הוא ע"י בחי' יהוד קול ודיבור וכמבואר באריכות בדברי מוהר"נ"ת (הל' אפוטרופוס ה"ג) וזה בחי' נישואי איש ואשה שהם בחי' יהוד הקול והדיבור וכמובא, וע"כ דייקא ע"י הנישואין יכולים לזכות לשלימות הניגון דקדושה, ונדב ואביהוא שלא נשאו אשה לא יכלו להגיע לשלימות הניגון דקדושה שהוא דייקא ע"י הירידה לעולם הזה ולגלות משם דייקא מלכותו יתברך].

חומר מאכלות אסורות

וזהו בחינת איסור מאכלות אסורות שהחמירה בזה התורה כל כך, כי על ידי האכילה הוא חיות האדם, ועיקר חיות האדם הוא ע"י חיבור

הגוף לנשמה שהם בחי' הקול והדיבור שעל ידיהם הוא עיקר החיות, וכלשון מוהר"נ"ת (הלכות אפוטרופוס הלכה ג אות יד): 'עיקר חיות האדם הוא על ידי הקול והדיבור שהם עקר הרוח היום שבאדם, כמו שכתוב, ויהי האדם לנפש חיה. ותרגומו, לרוח ממולא, כמו שכתב אדונינו מורנו ורבינו זכרנו לברכה פמה פעמים. ועקר קיום חיות האדם בגופו הוא על ידי יהוד קול ודיבור שהוא קול כל היתודים פפוכא פי קול ודיבור הם בבחינת נפש וגוף, פי הקול מהיה ומנהיג את הדבור כמו הנפש את הגוף. ועקר סמרא דמותא נמשך על ידי הטא אדם הראשון שגורם פרוד בין הקול והדבור. והאדם כל ימי חייו צריך להשתדל על ידי עבודתו ליהוד הקול והדבור שעל ידי זה קיים המלכות פנ"ל ועל ידי זה מתקנים נפשו בגופו, וע"כ האכילה היא בחינת יהוד קול ודיבור כי ע"ז מתקיימת הנפש בגוף שהוא בחי' יהוד קול בדיבור שהוא בחינת שלימות הניגון.

וע"כ האכילה משפיעה מאוד על מה האדם והסתכלותו על העולם שהוא פנימיות עניין הניגון, כי הניגון הוא ע"י יהוד וחיבור הקול והדיבור בשלימות כראוי שע"ז יוצא הניגון בשלימות, ופנימיות עניין הניגון הוא שהגוף מחובר לנשמה כראוי וע"ז הוא רואה את כל העולם במבט מרום, בבחינת גילוי מלכותו יתברך (וכמובן בביאור רבכ"ח שזה עיקר בחינת הניגון), וע"כ מה האדם והסתכלותו על העולם מושפע מאוד מאכילתו כידוע ונכידוע תשובת הרמב"ם לאותם שפקפקו בתחיית המתים שכוודאי הוא מחמת שאכלו מאכלות אסורות שע"ז נטמטם מוחם. וע"כ החמירה התורה מאוד בעניין מאכלות אסורות והזהירה להתקדשתם והייתם קדושים, ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם, וכן כתיב 'אל תשקצו את נפשותיכם', נפשותיכם דייקא, כי ע"ז נפגם מאוד חיבור הנפש לגוף בבחי' הניגון של הרשע, כי ע"י המאכלות האסורות נפגם חיבור הנפש והגוף שהוא בחי' הקול והדיבור שממנו שלימות הניגון דקדושה, ופגם הניגון היינו טמטום המוח והסתכלות על העולם לא בצורה של גילוי מלכותו יתברך אלא כדבר נפרד.

שייכות עניין מאכלות אסורות לתורת כהנים

ובזה יתבאר מה שעניין מאכלות אסורות מבואר בפרשתנו שהרי חומש ויקרא הוא תורת כהנים, ובפרט בפרשה זו שנתבאר בה הקמת המשכן שהכל הוא עניין מצוות הכהנים, וכן אח"כ פר' נגיעים הוא שייך לכהנים ואיך נכנס כאן עניין מאכלות אסורות, ועל פי הנ"ל ייתכן לבאר כי הכהנים הם אלו שעוסקים בקרבנות שהוא שלימות בחי' הניגון דקדושה ע"י שמעלים את הבהמות להשי"ת ומעלים רוח הבהמה אל הקדושה, וע"כ עניין האכילה שהוא ההיפך מזה שייך לפרשתנו, כי ע"י הכהנים יכולים להינצל ממאכלות אסורות כי הם מתקנים את בחינת הניגון דקדושה וועל כן הכהנים היו ממשויכים כפרה בעצם אכילתם כמו שאמרו חז"ל 'כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים', כי אכילתם היתה בתכלית החיבור של הגוף לנשמה שהוא שלימות בחי' הניגון וכנ"ל].

א) הנה עניין פסח מבואר באריכות בדברי מוהרנ"ת (בהל' אפטרופוס ה"ג), שאז הוא שלימות תיקון הניגון דקדושה, ויש לכאר על פי זה שזה ג"כ עניין ד' פרשיות שהם הכנה לפסח כידוע.

פרשת שקלים

ב) ומתחילים בפר' שקלים שהוא בחינת צדקה לקרבנות, והקרבנות הם בבחי' תיקון הניגון דקדושה כמבואר בדברי מוהרנ"ת (הלכות אפטרופוס הלכה ג אות ז): 'פי ללל הקרבנות הוא לקרר ריח האדם מריח הפחמה בבחינת מי יודע ריח פני האדם העולה הוא למעלה וריח הפחמה הירדת וכו', שזהו בחינת ברור קול הנגינה מהספרא אחר אל הקדושה, לקרר הקול מאוריא דעלמא ולעשות נגונים דקדושה להתקשר על ידי זה לה' יתברך ויעויו עוד בליקו"מ (סי' יג אות א') שע"י הצדקה נחית רוחא לשכך חמימא דליבא, וליבא מקבל ליה בחדוה דניגונא דליואי ומבואר ג"כ שהצדקה היא בחי' תיקון הניגון דקדושה.

פרשת זכור

ג) ואחר כך קוראים פרשת זכור שהיא בחי' מחיית עמלק שהיא עיקר בחינת התיקון של הד' פרשיות ויהיא דאורייתא להרבה פוסקים). כי עיקר בחינת עמלק היא בחינה זו של הניגון הלא טוב, שבזה הוא מחליש את לב האדם ומקררו, וכל בחינות עמלק המבוארים בספרים, כולם שרשם בבחינה זו שהוא המבט על העולם בצורה שמחלישה את האדם ומקררת אותו שזה עיקר בחינת הניגון שהוא היפך הקדושה.

ובאמת לכאוי יש להתפלא על מה שמבואר בדברי מוהרנ"ת ובכל הספיק הרבה מאוד בחינות בעניין עמלק, וצ"ב מהו באמת עמלק, ובוודאי שהכל אמת, אבל הגדרת העניין הוא על פי המבואר במאמר זה שעמלק הוא בחי' המנגן הרשע שמכניס בלב ניגון של היפך הקדושה, וזה כולל את הכל, כי הניגון הזה הוא בחי' חלישות הדעת, וההרגשה שהתפילות לא מתקבלים ושאינו רצוי לפני השי"ת, וכל שאר הבחינות המבוארים בדברי מוהרנ"ת ובכל הספיק הכל הוא ענפים ופרטים של בחינת הניגון הלא טוב שעמלק מנגן לנו כלב וע"כ עיקר התיקון הוא מחיית עמלק שע"י קריאת פר' זכור.

ד) ואחר פורים קורין פרשת פרה שהיא בחינת טהרה מטומאת מת, כי עיקר בחינת המיתה היא בחינה זו של הפרדת הנפש מהגוף שהוא הפרדת הקול מהדיבור שהוא פגם הניגון, וכלשון מוהרנ"ת (הלכות אפטרופוס הלכה ג אות יד): 'ועקר חיות האדם הוא על ידי הקול והדבור שהם עקר הרוח חיים שבאדם, כמו שכתוב, ויהי האדם לנפש הטהרה. ותרגומו, לרוח ממללא, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה פמה פעמים. ועקר קיים חיות האדם בגופו הוא על ידי יהוד קול ודבור שהוא כלל כל היהודים פמוכא פי קול ודבור הם בבחינת נפש וגוף, פי הקול מחיה ומנהיג את הדבור כמו הנפש את הגוף. ועקר ספרא דמוותא נמשך על ידי הטא אדם הראשון שגרם פרוד בין הקול והדבור. והאדם כל ימי חייו צריך להשתדל על ידי עבודתו ליחד הקול והדבור שעל ידי זה קיים המלכות פנ"ל ועל ידי זה מתקיים נפשו בגופו, ובהמשך שם: 'פי עקר המיתה היא שנסתלק הנפש מן הגוף שהוא הסתלקות הקול והדבור שהם בחינת הנפש הטהרה שנסתלקין מן הגוף ועקר הסתלקות נמשך מהסתלקות הקול מהדבור שהוא בבחינת נפש לגבי הגוף פנ"ל'.

וזהו בחינת הפרה שמטהרת מטומאת מת כי היא ממשכה בחינת ניגון דקדושה, וע"כ מעשיה כחוי, כי זה עיקר שלימות הניגון מה שעל ידו יכולים להתקרב להשי"ת גם הרחוקים שנמצאים כחוי וכי עיקר הניגון הוא דייקא ע"י העלייה והירידה.

פרשת החודש

ה) ואחר כך פר' החודש, כי עיקר מצוות קידוש החודש היא בחי' יהוד חמה ולבנה שהם בחי' קול ודיבור (כי הם בחי' ז"א ומלכות שהם בחי' קול ודיבור כמבואר בפנים), וזהו מצוות הפסח להיות כאביב שמחמת זה צריך לעבר השנה שבזה משווים שנת הלכנה לשנת חמה שהוא בחי' יהוד קול ודיבור הנ"ל, וזה עיקר בחינת קידוש החודש שישאל מונין ללבנה דייקא כי העיקר הוא לגלות מלכותו יתברך בבחינת לילה שזה בחי' הלכנה נוע"כ שם נאמר כל מצוות הפסח כי עיקר בחינת הפסח וכל הקרבנות היא בחינה של שלימות הניגון דקדושה וכמבואר בדברי מוהרנ"ת.

זכורות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם התורה	לומדים בחבורה חבורת חניכי הישיבות ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קרית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	התחזקות שיעור	נושא בפרישה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד ליקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	תפילות שיעורים מלווה מלכה ועוד	רח' מסילת יוסף 34 (מאחורי 'בר כל')	

בשורה טובה תדשן עצם!!! אי"ה בקרב בית מדרש חדש למקורבים בבני-ברק!!!

עזרו לנו להגדיל את ההפצה!
ע"י תרומה כמכשיר 'קהילות' חפשו: 'עלמא דאורייתא' תרמו וכתבו: עבוד 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת שמיני ולשבוע פרשת תזריע

יום	חודש אדר ב'	הדף היומי מסכת חולין	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ו	העמוד היומי בזה"ק זוהר חדש
ז	כג	קכג	חזרה	ה	סו	צ
א	כד	קכד	ש"ס, כו-כו	ו	סז	צא
ב	כה	קכה	ש"ס, כח-כט	ז	סח	צא
ג	כו	קכו	ש"ס, ל	ז	סט	צב
ד	כז	קכז	ש"ס, לא-לו	ז	ע	צב
ה	כח	קכח	ש"ס, לד-לו	ח	עא	צג
ו	כט	קכט	חזרה	ח	עב	צג

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ג.

אמר רבינו הקדוש: 'רציתי שהענין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאשתי ליטא!' (שיח שרפי קודש ז"ב, סימן נ"ר)

דע מה שתשיב' – תשובות ל'מקורב' המרי'

דרך ברסלב בעבודה ה'

שאלה:

יצא לי לשמוע פה ושם רעיונות מתורת ברסלב, ובאופן כללי אני נהנה מהדברים, אולם בכל אופן הייתי רוצה לשמוע הגדרות כלליות יותר מהי תורת ברסלב, ומהו המסר שלה. אולי תוכל לנסות להגדיר לי את הדברים?

תשובה:

תורות ועצות

ראשית, צריך לדעת שכאשר אנו מדברים על תורת ברסלב אנו מדברים על שני חלקים שהם אחד: תורה רעיונית עמוקה, ותורה מעשית שהיא דרך חיים כפשוטו. שני החלקים הללו נקראים בתורת ברסלב בשם 'תורות' ו'עצות'.

התורות שלומדים בספרי ברסלב (בעיקר בספר 'ליקוטי מוהר"ן' ומפרשיו ובספרו הגדול של רבי נתן 'ליקוטי הלכות') שייכים לרובד של חלק הנסתר שבתורה הנקרא 'פנימיות התורה', אבל באופן שהדברים שייכים לכל אחד ואחד, כי תורת החסידות מיסודו של הבעל שם טוב נ"ע גורסת שפנימיות התורה היא דבר ששייך ומוכרח לכל אחד ואחד ממש, לכל אחד במקום שבו הוא נמצא.

וזהו אחד הדברים שעובדי ה' פנימיים המחפשים לזכות לדעת פנימית ועמוקה בעבודתם – מוצאים בברסלב, בתורות אלו הם מוצאים אור נפלא של 'פנימיות התורה' באופן ששייך לעבודת ה' אצל כל אחד ואחד לפי בחינתו ודרגתו, והזוכה ללמוד בספרים אלו בעיון זוכה לדברי תורה שמעניקים לו דעת נפלאה, כי זה סוג דברי תורה שלא יוצאים מהם רק עם העניין המסוים שאותו למדת עכשיו, אלא הם דברי תורה שהם בבחינת 'הקדמות' כלליות, שפותחים את העיניים לראות אחרת כל דבר בעולם – הן בעבודת השם, לראות את החשיבות של כל דבר וכו', והצורך וההכרח בקשיים והיסורים וכיוצא בזה, וההכנה שאינם דבר של בדיעבד, והן בענייני העולם, אפילו בגשמיות העולם, מקבלים עיניים להסתכל על דברים ממבט קצת יותר גבוה, יותר אמיתי, ומבינים איך שום דבר אינו סתם, וכמוכן יש בזה אין סוף דרגות, ובכל דרגה של דעת שמשיגים זוכים מתוך זה לדרגה נוספת של אמונה גם כמה שלא משיגים, כי רואים כמה אנו לא מבינים כלום.

על כל פנים זהו עניין אחד של התורות, שזה ענין של 'דעת', ובאמת רואים שאפילו אנשים פשוטים שעוסקים בתורת מוהר"ן, בדרך כלל יש להם חידושים נפלאים מאוד, כמוכן שזה לפי בחינתם ומדרגתם, אבל על כל פנים השכל נפתח להם, וגם אנשים פשוטים נפתח להם אור הדעת וזוכים לחדש חידושי תורה נפלאים על פי הקדמות שלומדים בליקוטי מוהר"ן וליקוטי הלכות.

ובנוסף לכל זה ישנם גם את ה'עצות' שלפי האמת הם דבר אחד עם התורות, כי גם הם אותו אור של פנימיות התורה, אבל בהתלבשות נוספת שמגיעה למדרגה של 'הלכה למעשה' ממש, שכן מהחלק של ה'תורה', הלימודים והביאורים שלומדים ומבינים דברים בתורה ובעולם, יוצא הלכה למעשה שהם עצות פשוטות ונפלאות, אשר מצד אחד נמשכים ממקום גבוה מאוד, וכמו שאמר מוהר"ן: 'כל הנהגה והנהגה שאני מצוה לעשות הוא סגולה, ותיקון, ומועיל על מה שעבר, ועל העתיד, ולאחר ההסתלקות של האדם, ולימות המשיח, ולתחיית המתים, ולעמיד לבוא', וכל הנהגות שציוה, אפלו הנהגות שהיו נראים כדברים פשוטים, לא היתה שום הנהגה על פי פשוט כי היה לו

זכרונו לברכה, בזה כמה וכמה סודות נסתרות ונוראות מאד. אבל לנו לא גילה שום דבר, רק ציוה לעשות הדבר בפשיטות והוא עשה בזה מה שעשה?²

אבל מצד שני הם עצות נפלאות על כל דבר וענין בחיים, באופן שאדם שהולך עם העצות הללו עם דעת, יש לו הדרכה ברורה ונפלאה על כל תחום ותחום בחיים, עצות פשוטות מלאות הן והכמה, תמימות ושמהה, ואדם מתחיל לחיות חיים שמהים ומאושרים.

יחד עם זאת, בתורת ברסלב מודגש מאוד שתכלית הלימוד בספרי מוהר"ן, כמו גם בכל התורה כולה, היא להוציא מהדברים הלכה למעשה ולקיים את העצות שיוצאות מהם הלכה למעשה ממש. וזה מה שנותן גם לאנשים פשוטים שאין בכחם להעמיק בתורות שבליקוטי מוהר"ן, חיבור חזק לתורת מוהר"ן, על ידי קיום העצות. וכמו שכתב רבי נתן בהקדמתו לליקוטי מוהר"ן:

'כי גם אשר קצרה ידו להבין דברים עמוקים, גם הוא יוכל למצוא מרגוע לנפשו בדברי הספר הקדוש הזה, בדברי העצות הקדושות והמוסר הנפלא היוצאים מכל תורה ותורה, כפי אשר יאיר ה' עיני שכלו להבין כוונה הפשוטה שהכנים רבנו זכרונו לברכה בתורתו הקדושה. כי באמת כל דברי הספר הנורא הזה. הם השגות עליונות גבוהות ועמוקות מאד מאד עד אין סוף ואין תכלית, ונעלם ונסתר ונתלכש בהם דברים גבוהים ועליונים מאד אשר אינם מוזכרים כלל בתוך התורה כי אם בדרך רמז וסוד, וכל כתבי האר"י ז"ל ומאמרי הזוהר הקדוש ותיקונים וכל דרכי הקבלה הקדושה, כולם כאחד כלולים בדברי הספר הקדוש הזה. וכל תורה ותורה מדברת מכוונות מיוחדות מאיזה מצוה ומשעך מיוחד מה'עין חיים' בדרך נפלא ונורא מאד, כאשר עינינו ראו ולא זר אשר פתח עינינו והראה לנו לפעמים כטיפה מן הים מעוצם כוונתו, וכאשר הובא בתוך הספר לפרקים איזה רמזים בעלמא. כי כל תורה ותורה כלול מפרד"ם, ובכל אחד ואחד הן בדרך פשט הן בדרך רמז וכו'. ככולם יש בהם עמוקות גדול נפלא ונורא מאד.

אך עיקר כוונתו הקדושה הוא פירוש הפשוט שבכל תורה ותורה, כי לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה, כמבואר כבר כמה פעמים שכל עיקר כוונתו הקדושה בכל תורה ותורה שגילה ובכל דבור ודבור שיצא מפיו הקדוש, הכל היה רק בשביל לזכות את ישראל להביאם לידי מעשה ישרה, לרמוז להם מרחוק ומקרויב להורות להם עצות ותחבולות עמוקות ונפלאות להתקרב להשם יתברך מכל מקום שהוא, כאשר יראה הרואה בעיניו אם ירצה להסתכל בעין האמת לאמתו, כי כל כוונתו הקדושה היה רק שנשתדל להבין העבודה והעצות היוצאים מכל תורה ותורה, ושנבקש מהשם יתברך ונשתמח לפניו יתברך ונשתדל לקיים ככל הכתוב בהם בפשיטות. ובה' בטחנו שכל מי שישים עינו ולבו היטב לדברי קודש הנאמרים בספר הקדוש הזה, יתלהב לבו ויפתחו עיניו ויכסוף וישתוקק מאד לעבודתו יתברך, עד אשר ישוב אל ה' באמת, בכל לבבו ונפשו ומאדו, ולב חזק כצור יזיו ממקומו, אם אבן הוא נימוח, אם ברזל הוא מתפוצץ. כאשר שמענו מפיו הקדוש ז"ל שאמר שמי שיסתכל בספר הזה בעין האמת, בודאי יהיו נפתחין אצלו כל גידי קשיות לכבו, ויהיה נעשה בעל תשובה גמור!.

המשך יבוא אי"ה בשבוע הבא.

² שם.

¹ שיחות הר"ן אות קפח.

אנחנו חיים כמו ילדים מאומצים – אצל אבינו שבשמים.

כל יום וכל רגע – אנו חיים תחת התחושה שאנחנו במבחק, ושקשר והאהבה שיש בינינו לבין אבינו שבשמים, מותנה ועומד. ביום שאתה טוב – הוא אוהב אותך, וכיום שאינך כזה – הוא פחות אוהב אותך.

וזה עוד במצב 'טוב'. במצב יותר גרוע – אנו משוכנעים שהוא כבר התאכזב מאתנו, ולא מי יודע מה מתעניין. הוא כבר לא 'בונה' עלינו לקבל נחת מי יודע מה. אז הקשר נהיה כזה קר ובלתי מחייב, ואנחנו מרגישים כמו יתומים בחיי האב.

יש כאן מסר מוטעה, שמגיע מהתחנה של 'המזן-עמלק'. לדבריו, אם אתה 'ישן מן המצוות' אז גם 'אלוקיהם ישן הוא'. ואתה כל הזמן אמור להחזיק את היד על הדופק, ולבדוק האם 'יש השם בקרבנו אם אין'.

וזו טעות קריטית! אתה לא 'בן מאומץ', אלא 'בן ביולוגי' – הוא לא יכול להתייחס ממך, ולא יכול להפסיק לאהוב אותך, כי אתה שלו. ועל כך עונה לך הקב"ה 'ועד זקנה אני הוא, ועד שיבה אני אסבול' – אין שינה, ואין זקנה, אין יאוש, ואין ריחוק, כי כל הדברים האלו שייכים בקשר 'תלוי' ובלתי מחייב, מה שלא ניתן לומר על הקשר שלנו.

פורים מזכיר לעצמך מי אתה. ומורה לך – להסיר את עצמך מרשימת התפרצה של עמלק, בנימוק: 'לא רלוונטי...'

ליהודים יש 'ראש'!

מה הדבר הכי חשוב?

הראש כמוכב. אם יש לך ראש – אתה קיים, ואתה מתפקד. אם אין לך ראש – אתה לא כאן.

***

אבל יש משהו יותר חשוב מהראש, בגלל שהוא נמצא 'מעליו'.

אינני יודע איך קוראים לזה, ואיך זה נראה, אבל כששותים יין – נמצאים שם. היין מרים אותנו 'מעל' הראש, ומשם אנו מסתכלים על הראש 'מלמעלה'...

וטובה אני בעיניו!

לא קל להיות ילד מאומץ.

יש לו 'באילו' אבא ואמא, אבל רק באילו.

יכול להיות שהם נותנים 'בדיוק' את מה שנותנים כל אבא ואמא, ויכול להיות אפילו יותר. לא חסר לילד המאומץ כלום, אבל עדיין – אין לו אבא ואמא אמיתיים. מה ההבדל?

***

ילד רגיל, שיש לו אבא ואמא ביולוגיים – יודע שהוא ילד 'שלהם', והם אוהבים 'אותו', אותו ממש – כמו שהוא. וכמו כל מה שהוא רק יהיה. הוא יודע שהוריו לעולם לא 'יתחרטו' על מציאותו, ולא יחשבו פעמיים אם להמשיך להחזיק אותו. זה בכלל לא נושא, הוא הילד שלהם והם ההורים שלו, נקודה.

הוא אמנם יודע שהם רוצים ממנו שיהיה ילד טוב, הם מצפים שהוא יתנהג כראוי, ומייחלים שירווח אותם נחת. הוא יודע שאם הוא לא יתנהג כראוי – זה יגרום להם צער, ואולי הם אפילו יענישו אותו. אבל הם ימשיכו להיות ההורים שלו, והוא ימשיך להיות הבן שלהם. כי האהבה ביניהם היא נתון שאינו מוטל בספק או במבחן.

לעומת זאת, ילד מאומץ – כל הזמן מרגיש 'במבחן'. הוא מרגיש כל הזמן כל הזמן צורך לרצות אותם, להיות ילד טוב, ולהתנהג בסדר. ולא רק בשביל לשמח אותם או לגרום להם נחת, ולא רק כדי לא לצער אותם או להינצל מעונש, אלא פשוט כדי להישאר 'בן' שלהם.

הוא יודע שאין לו את הפריבילגיה לשחרר את הידיים והרגליים, ולדעת שיהיה מה שיהיה – הוא נשאר בן שלהם. לא. ממש לא. אין לו שום הבטחה כזאת, והם בהחלט יכולים ברגע מסוים להתחרט, או להפסיק לאהוב אותו.

והנפקא מינה – איננה רק כשהוא לא רוצה להתנהג כראוי, או ברגע של חולשה. אלא בכל רגע ורגע. גם כשהוא מתנהג טוב, וגם כשהכל בסדר 'פלום' – החיים שלו אינם אותם חיים, כי אין לו אבא ואמא אמיתיים, ולכן, אין לו קרקע יציבה, והחיים שלו אינם באותה רמה של כל ילד אחר.

***

חתונה

האם אפשר להתחתן כל יום?

מאחלים שלא יקרה לאף אחד... ובכל זאת – אפשר וצריך להתחתן בכל יום?

* * *

השמחה הגדולה ביותר בעולם – היא התונה.

כל כך הרבה כוחות משקיעים סביב התונה, וכל כך הרבה כספים; אולם גדול, סעודה משובחת, תזמורת, ושאר ירקות. מורחים להכין הזמנות, להזמין את הצדיקים ואת הנשמות שכבר נפטרו, בקיצור, הרבה רעש והרבה בלגן סביב להתונה.

בפשטות, לא מובן על מה הרעש, ומה השמחה הגדולה דווקא במעמד הזה. בפנימיות, יש בזה הרבה דברים נפלאים, עד שקבלת התורה נמשל ליום התונתו. אבל בין הפשטות לסודות התורה – יש נקודה פשוטה, שנוגעת לכל אחד.

החתונה, איננה מאורע חד-פעמי, אלא תהליך שמתחיל ביום החתונה וממשיך לאורך כל החיים. אדם שאינו נשוי אינו אדם, והוא חסר מכל טוב. כהן גדול שאינו נשוי אינו יכול לעשות עבודתו, ונדב ואביהוא שלא רצו לישא אשה – נענשו ומתו.

* * *

חתונה היא חיבור.

וזה מה שאנחנו אמורים לעשות כל יום וכל היום. לחבר 'אלינו' עוד ועוד דברים.

דברים שהם כבר חלק מאתנו, אין צורך 'לחבר' אותם, מה שנשאר לחבר הוא רק דברים שהיו עד כה נפרדים ורחוקים, ואותם יש לנו לקרב ולחבר.

כשאדם קם בבוקר, הוא לא קם כדי להיות מה שהיה אתמול, וכדי לחיות עם מה שכבר יש לו. בשביל זה הוא לא היה נברא עוד פעם ליום נוסף. הוא קם כדי להיות משהו חדש שמעולם לא היה, וזאת באמצעות דברים שמעולם לא היו לו.

בכל יום יש לימוד תורה חדש, מצוות חדשים, ומעשים טובים שמעולם לא עשה. ולא רק – כל ממוזן שאדם צובר, כל אוכל שהוא אוכל, וכל אדם שהוא יוצר אתו קשר – יש כאן חיבור חדש של משהו

וזה חשוב מאד. כי ה'ראש' חושב שהוא בעל הבית. הוא יודע שאתה צריך אותו ולא יכול בלעדיו, ולכן, הוא לוקח עליך 'בעלות'.

אז בדרך כלל זה טוב. חשוב מאד שיש בעל הבית, שלוקח אחריות על הכל – הוא בודק מה קורה בכל השטח, מחשב כל הזמן מה צריך לעשות, ודואג שהכל ייעשה על הצד היותר טוב. לפעמים הוא צריך לעורר על ליקויים, ולדרוש את תיקונם, ולפעמים אפילו צריך להעניש. עד כאן הכל טוב ויפה.

אבל לפעמים הוא פשוט 'חונק'. הוא דואג להזכיר לך כל הזמן מה אתה צריך לעשות, מה עוד לא סידרת, ומה עוד לא תיקנת. ואתה מרגיש שהוא כבר 'עולה על העצבים', ולא נותן לך אוויר לנשימה. באותו רגע הוא הפוך מ'בעל הבית' ל'אדון', ואתה הופך מ'חוסה בצילו' ל'עבד נרצע', וזה כבר לא טוב ולא יפה, ובכלל לא נחמד.

ולכן, חשוב מאד לדעת, שיש 'חלון' דרכו אתה עולה יותר גבוה ממנו, ומסתכל עליו מלמעלה... משם אתה כבר לא 'מקבל פקודות', אלא מוחיך אליו ואומר לו 'היי, מה שלומך?...'

* * *

אז זהו, שזה לא בדיוק כך.

'זכה נעשה ראש, לא זכה נעשה רש'. היין מכיל בתוכו שתי אפשרויות סותרות. יכול להיות שאם תשתה אותו – תעלה 'מעל' הראש, אבל גם יכול להיות שתרד 'מתחת' לרגליים... ואז, לא רק 'בעל הבית' יהיה מעליך, אלא כל עובר ושב ידרוך עליך, ואתה תאבד את כל המציאות שלך לגמרי.

ולכן, אנחנו מצווים שלא להתעסק עם הדבר הזה. לא לוקחים סיכונים מיותרים, ולא שותים יין. כך אתה יודע איפה אתה נמצא, ולא מוצא את עצמך זרוק ונרמס. זה אמנם מצריך התמודדות יומיומית, להיות תחת מרותו של 'הראש', ולא תמיד זה קל – אבל זה יותר קל מאשר להיות דרקומן, שאין לו 'ראש' אבל גם אין לו חיים.

אבל פעם בשנה – יש לנו את ההזדמנות. לא רק ש'מותר' לנו לעשות את הצעד הזה, אלא אנו 'היובים' לעשות אותו. כי אם לא נגלה את האמת על 'הראש' לפחות פעם בשנה – זה כבר יהיה בלתי נסבל. כפורים אנו שותים יין, ועולים 'מעל' הראש. לאחר מכן, כשהוא לוקח שליטה יותר מדי – אנו מזכירים לו שפעם אחת הוא היה 'למטה' ואנחנו 'למעלה', אז קצת פרופורציה...

* * *

ומה עם הסכנה?

כפורים אין סכנה. כי בין אם תהיה 'ראש' ובין אם תהיה 'רש' – התוצאה תהיה שווה. כי זה בדיוק המסר אותו אנו נדרשים להעביר אל אותו 'ראש'.

אל לך לחשוב, שלפי רמת 'התפקוד' שלנו, כך רמת האהבה של השם אלינו. לא ולא. בין כשיש 'ראש', ובין כשאין 'ראש' – מעל הראש או מתחת הרגליים, נקיים או מלוכלכים, נורמליים או משוגעים – הוא אוהב אותנו אותו דבר.

אם הבנת את זה – אתה יכול להתחיל לדבר, ואני אשתדל לשמוע... אם לא – אני לא רוצה לשמוע אותך יותר.

שעך עתה היה נפרד. ולא רק חיבור פיזי, אלא גם כל דבר שאדם מסתכל עליו באמונה, ומחבר אותו לח' – הוא לקח משהו רחוק, וחיבר אותו.

* * *

וזהו, במילה אחת – כל התפקיד שלנו: לחבר ולחבר ולחבר.

ואיך נדע את מה לחבר? איזה דברים מוטל עלי ואיזה מוטל על החבר שלי?! התשובה גם היא לקוחה מההתונה. רגע קודם הקידושי, הכלה מסובבת את החתן, בסוד 'נקבה תסובב גבר', והרמז בזה הוא ברור: אל תחפש רחוק, אלא בדיוק את מה שנמצא לידך ומסביבך – את זה אתה צריך 'לישא', את זה עליך לחבר.

אלו הם היים אמיתיים, שמתחדשים כל הזמן, ומחדשים את הכוחות בכל רגע מחדש. טעמו וראו.

המשך מעמוד ב

והיינו, שהבעל דבר יש בכוחו וברשותו, לדמות כאילו יש בחירה בין 'האמת והנכון' לבין 'הנעים והטעים'. וכביכול אומר: אם רצונך לבחור בחיי אמת, ניהא, אך שם הכל שחור-לבן. אם רצונך והיינו, שהבעל דבר יש בכוחו וברשותו, לדמות כאילו יש בחירה בין 'האמת והנכון' לבין 'הנעים והטעים'. וכביכול אומר: אם רצונך לבחור בחיי אמת, ניהא, אך שם הכל שחור-לבן. אם רצונך בצבעים ובטעמים, בהכרח עליך לוותר על האמת. אך באמת, כל הצבע, הטעם המראה והריח – אין מקורם אלא בחיות אלוקית, והם נמצאים רק בצד האמת.

ואת זה מגלה הקטורת. בחז"ל מבואר שהעיונים שביריחו היו מתעטשות מריח הקטורת, וכלה שבירושלים לא היתה צריכה להתבשם מחמת ריח הקטורת. והנה, עומד אדם ומתלבט בין הקדושה לבין ההנאה, והנה עולה באפו הנאה נפלאה כזאת, והוא מגלה שהיא בעצמה מגיעה מהקדושה... אין לך 'בירור' גדול מזה, שמברר את החיות שבין הקליפות, ומגלה שכל החיות הזאת הוא רק משום שהוא מחובר למקור החיים.

ולכן, יש בקטורת י"א סממנים, ולא עשרה. ואחת מהם היא 'הלבנה' שאין בה ריח טוב אלא ריח רע. כי הקדושה היא 'עשרה', והקליפות הם 'מותרות' שאינן נצרכות אלא נדבקות, כמו השערות, הציפורניים ושאר המותרות שבגוף, שאינם מועילים כלום וצריך להיפרד מהם. אלא שקשה להיפרד מהם מחמת שנדמה שיש בהם 'משהו', אך הקטורת מגלה שהסממן הי"א אינו אלא 'הלבנה' שאין בה אלא ריח רע, וממילא אפשר להיפרד ממנה.

על הקטורת נאמר 'קטורת ישמח לב', כי היא מחברת את כל המקומות הרחוקים והמנותקים אל מקור החיים, ובוה מתגלה שלימות השמחה.

ביאור הפרשה

הטא העגל היה 'עבודה זרה', שבוה ניתקו את עצמם ואת העולם ממקור החיים, ובטלו את השמחה הגדולה של קבלת התורה. התיקון לזה היה המשכן, ויום התיקון היה יום השמיני שבו הוקם המשכן ובו הוקרבו הקרבנות שהם תיקון על העגל, ואז היה שמחה גדולה בכל העולמות.

אמנם, נדב ואביהו – שבחרו בפרישות ולא רצו לישא נשים, ניתקו בין השמחה לבין היגון ואנחה, והשאירו את היגון ואנחה בשליטה. ולכן, לא היה בכוחם להקריב את הקטורת, ואדרבה, לא רק שלא 'קשרו' בזה את המלכות-השכינה למקורה, אלא הפרידו אותה ועשו אותה 'זרה'. ואז, שלטה בהם העצבות שהיא המוות, ודווקא היום השמיני שהוא יום השמחה נעשה עבורם 'זיהי' שהוא צער.

ולא רק שלא היה בזה ערבוב השמחה, אלא אדרבה – בזה הבינו כולם גודל נחיצות השמחה, ושבצריך ואפשר להפוך כל יגון ואנחה לשמחה. וזה בעצמו היה שלימות השמחה, ולכן נצטוו אהרן ובניו שלא להתאבל כלל. והוזהרו מיד על שתיית יין, כי היין הוא זה שמנתק את האדם מהעולם, ונוטל ממנו הכח לחבר את היגון ואנחה אל השמחה.

ומיד לאחר מכן, באה פרשת האכילה. כי כעת מובן גודל העבודה שיש בעניין האכילה, וכמה נפקא מינה שיש בין אכילה של כשרות, שמבטל את היגון ואנחה והופכו לשמחה, לאכילה שאינה של כשרות. ולא כפי הנראה, שאם כבר אוכלים – מה זה משנה מה אוכלים...

* * *

ובכל זה יש עוד הרבה להאריך ולהרחיב, בפרט לעובדא ולמעשה. וכן יש לבאר בזה עניין פרה ארומה. וכן עניין החמץ והמצה, וייציאת מצרים, אך אין כאן מקום, ותן לחכם ויחכם עוד.

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי הפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

* * *

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ; וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור גליון המקורבים, וכשהתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על סף התרומה, ושהיא מיועדת לעלון זה) תזכו למצוות!

* * *

נשמח לקבל כל תרומה לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדוויים, ולציין זאת). עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (ותכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!